

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Floïd

Mr. Pla (Josep Pla) li retreia a un hipotètic Cendrós, a la increíble història del Dr. Floïd que va muntar Boadella ja fa un anys amb Els Jo-

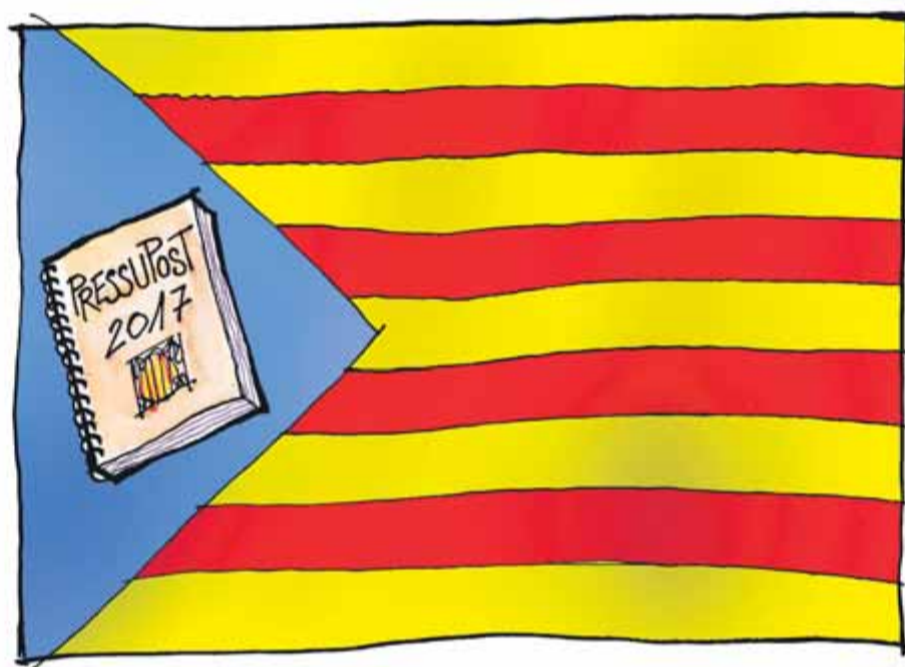
glars, que la història oficial l'escriuen els vencedors. I que ell era un perdedor. L'obra la vaig poder veure al Teatre Romea de Barcelona, un teatre que va ajudar a recuperar i relançar el 1967 Joan B. Cendrós, la figura satiritzada en aquell muntatge.

És una tecla més de les moltes que va tocar Cendrós, com a mecenes i activista cultural. Un dels cinc creadors d'Òmnium Cultural, repatriador d'edicions Proa, sempre amb un clar desig de recuperació i modernització de la nostra cultura. És clar que la sentència sobre qui escriu la història l'hem anat sentint i aplicada a molts altres relats, però justament el paper que ha jugat Joan B. Cendrós, i com ell molts d'altres, és poc conegut. Però ara tenim des d'una exposició al Palau Robert fins a una biografia, acabada d'aparèixer, i escrita per Genís Sinca: *El cavaller Floïd*. I és que com a empresari Cen-

Cendrós no es va arronsar davant del franquisme per exemple amb la mateixa creació d'Òmnium Cultural i amb altres vistoses accions

drós és qui va revolucionar la cosmètica masculina als anys 30 gràcies al Floïd, la loció per a després de l'afaitat. Cendrós no es va arronsar davant del franquisme per exemple amb la mateixa creació d'Òmnium Cultural, que la llei del moment no autoritzava, i amb altres vistoses accions.

De fa poc hi ha un premi que duu el seu nom, i que aquest any ha recaigut en la traductora de Quim Monzó o de Josep M. de Sagarra, Carner o Rubert de Ventós a l'anglès: Mary Ann Newman. Aquesta nord-americana, directora executiva de Farragut Fund for Catalan Culture als EUA, forma part del Consell Consultiu del Diplocat, que integren un seguit de personalitats d'influència internacional i de diferents camps. També hi són Josep Carreras, Jordi Savall o Carme Rusalleda, entre d'altres. També hi havia fins fa dos dies Sol Daurella, que no ha acabat de resistir la campanya en contra i el boicot contra la Coca-Cola, l'empresa que presideix a Europa. S'ha esbravat, perquè vegeu qui escriu la història.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'heroi 'anònim'

Anònim, en Romuald Grané? Així que va arribar des de Barcelona a la residència per a gent gran de la Gatassa de Mataró ja es va fer notar. Va albirar quins efectius polítics, agitadors i culturals de la ciutat d'adopció li podien ser útils i s'hi va posar en contacte. De mi va treure unes quantes entrevistes i informacions al diari i una o dues conferències per als interns, i quan va saber que tenia duplicada a casa la Gran Enciclopèdia Catalana va fer que regalés la sobrant a la institució que l'acollia. Romuald Grané no estava malalt. No era ni tan sols gaire gran. La malalta era la seva dona, la Floreta, afectada d'Alzheimer, i ell havia remogut cel i terra per aconseguir viure amb ella a la residència. "Jo no vull separar-me de la Floreta, no me'n vull divorciar", havia dit al conseller Antoni Comas quan aquest li va informar que les residències es reservaven als malalts i que els familiars els havien d'anar a veure seguint el règim establert de visites. Romuald Grané creia que això era un error, i com que era un lluitador va aconseguir el seu propòsit. La seva no era

“Romuald Grané, lluitador del PSUC, va defensar les residències mixtes

llavors una situació excepcional. Hi havia al país altres matrimonis grans, amb un sol cònjuge malalt, que feien vida junts a les residències. És excepcional ara, quan Romuald Grané ja és mort. No ha guanyat la batalla. De moment. La seva reivindicació de residències mixtes i també de la mort digna queda en els llibres que va escriure i que va enviar a totes les autoritats sanitàries del govern i dels municipis d'Espanya. El cònjuge sa no era a les residències un paràsit sinó algú que organitzava actes festius i culturals, que animava els malalts i que aconseguia llibres i enciclopèdies per enriquir

la biblioteca. Les residències no han de ser l'avantsala dels tanatoris, deia.

Aquestes coses les explica molt clar i bé la Núria Segura Insa en el llibre *Herois anònims; la història d'en Romuald Grané Vilaseca*. Heroi? Sí. Per tot això que hem dit i per les lluites antifranquistes exercides des del seu partit, el PSUC, i que el van dur unes quantes vegades a la presó. Es va mantenir fidel al "partit" fins i tot quan els dirigents li van fer el buit per haver-se situat al costat de Joan Comorera. El PSUC i els seus objectius revolucionaris i catalanistes passaven per damunt de tot. Genís Cinca acaba de publicar un altre llibre, *El senyor Floïd*, sobre un heroi de la cultura catalana, Joan B. Cendrós. L'obrer i el burgès d'alguna manera es complementen, encara que Cinca sembli no estar-ne gaire convençut per les manxules que dedica al PSUC. El país s'ha construït amb lluites des de diversos i contraris fronts. No vaig conèixer el *cavaller Floïd*. Sí en Romuald Grané, amb aquella pàtina robusta dels vells lluitadors d'esquerra que no necessitaven un massatge per espavilar-se al matí.